

relt, at der er én ting, vi glemmer i diskussionen om pinsepakken. Regeringen lider jo ikke af efterfølgelsesvanvid i forhold til den danske befolkning. Det er ikke sådan, at regeringen har et selvstændigt ønske om at straffe den danske befolkning. Det har den ikke.

Regeringen har et ønske om at foregribe, at økonomien løber af sporet, ligesom tidligere regeringer har forsøgt det. Forskellen er, at denne regering måske har gjort det mere konsekvent end de fleste forrige.

Pinsepakken indebærer til næste år, som økonomiministeren også har understreget det i dag, ganske betydelige skattelettelser. Og der er en ting, jeg gerne vil lægge til, som ikke er blevet sagt i debatten, men som er vigtig at huske. Hvad var alternativet til pinsepakken? En pinsepakke, som i øvrigt er ganske retfærdig i sit skatereformindhold.

Alternativet til pinsepakken var, at vi havde gennemført en traditionel finanspolitisk stramning i størrelsesordenen 16 mia. kr. Jeg minder om det, fordi der ikke er noget, der ikke kommer af noget, bortset fra lommeuld, og det er vigtigt, at vi i politik ikke bare slår hinanden oven i hovedet med, at den ene er dum, og det er den anden ikke.

At vi forstår, at der skal reguleres på økonomien, det er det, man har regeringer til, når der er behov for at regulere. Og alternativet i den situation, pinsepakken blev gennemført, var altså en omfattende finanspolitisk stramning i størrelsesordenen 16 mia. kr.

Der er noget andet, som også hører med til samme type af argumenter, jeg siger det mere for sjælefredens skyld. Det var påstanden om, at regeringen har gennemført over 100 skattestrammingsforslag. Det skal nok passe, at regeringen har gennemført ca. 108 forslag, der indebærer et merprovenu som engangsvirkning. Men vil man så ikke godt gøre mig den tjeneste, hver gang man nævner det, så også at nævne, at regeringen har gennemført 99 forslag, der indebærer provenutab, og derudover i størrelsesordenen 164 forslag, der er nogenlunde neutrale?

Igen, jeg tror, det er bedst for debatten, at vi husker at få hele historien med hver gang.

Så er der diskussionen om marginals-katten på den personlige indkomst. Der blev sagt, tror jeg, af et af de tre store borgerlige partier, at marginals-katten på den personlige indkomst er steget, og at man i dag betaler 70 øre for hver krone.

Må jeg sige, det kan jeg ikke genkende. Jeg står med Skatteministeriets oversigt over margi-

nalskatten fra 1993 til 2001, og i henhold til denne oversigt er marginals-katteprocenten for personlig indkomst, hvis vi tager den: 68,7 i 1993 og 63,3 i år 2001.

Så er der i øvrigt spørgsmålet om sygehusene, som jeg tror, hr. Bendt Bendtsen var inde på. Jeg er lidt ked af, at der blev givet det indtryk i hr. Bendt Bendtsens tale, at regeringen nærmest har mishandlet sygehusvæsenet i de seneste 8 år. Jeg skal blot oplyse her, at fra 1993 til år 2000 er tilført ekstra 11 mia. kr. i faste priser i sundhedsområdet, og hr. Bendt Bendtsen, det svarer til en realvækst, en realvækst på 2,8 pct. årlig.

Min fornemmelse er, at hvis vi tager de seneste 7-8 år, er det den mest intense periode, hvor der er gennemført sammenhengende den største realøkonomiske vækst inden for det danske sygehusvæsen. Det er der også behov for, det er ikke min pointe. Men min pointe er bare, at vi har faktisk, og vi agter at fortsætte, arbejdet intenst med at forbedre vilkårene på sygehusområdet.

Jeg er også ked af, at de borgerlige partier – nogle af dem i hvert fald – er inde på at ville finansiere skattelettelser med ulandsbesparelser. Jeg ser, at et af partierne bl.a. vil hente 7 mia. kr. på dansk ulandsbistand til at finansiere skattelettelser. Jeg skal ikke så meget gå ind i den skæve fordeling, der ligger, men de 7 mia. kr. det piner mig meget, det må jeg sige.

Hvis vi et øjeblik tænker på, hvor de penge skal tages fra, så bliver det formentlig ikke fra den bilaterale bistand, vi giver. Den er jo fæstnet op på investeringsaftaler, på vandboringer, på vejinvesteringer, på skolebyggeri og meget andet, nej, det bliver desværre fra den multilaterale bistand, vi giver gennem FN-systemet.

Og hvad er det for en bistand? Ja, det er den bistand, der går til hungerramte områder, til medicin, til hiv- og aidsramte områder, til børn, til dem, der er allerlærmest udsat. Jeg er meget ked af det forslag, og jeg må sige, at jeg håber, at man ved lidt taknemshed vil droppe det. I hvert fald kan jeg sige, at regeringspartierne er ikke enige i det, og jeg glæder mig over, at det er der flere partier, der heller ikke er. Både Kristeligt Folkeparti, CD, SF, Enhedslisten og flere.

På det boligpolitiske område skal jeg blot sige til ét af partierne, at det med at tro, at skattelettelser på det boligpolitiske område giver lavere priser, det ved vi, det holder altså ikke. Det bliver omsat hurtigt, som økonomiministeren også var inde på.